

GÜLMEKTEN ÖLEN ADAM VAKASI

TARQUIN HALL

Britanyalı yazar ve gazeteci. 1969 yılında Londra'da doğdu. Hayatının uzun bir dönemini memleketinden uzakta, Pakistan, Hindistan, Kenya ve Türkiye'de geçirdi. Yedi romanı olan Hall'un, *Times*, *Sunday Times*, *Daily Telegraph*, *Observer* ve *New Statesman* gibi birçok gazete ve dergide yazıları yayımlandı. Bir dönem *Associated Press* haber ajansının Güney Asya büro şefliğini yaptı.

ZELİHA BABAYİĞİT

1968 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Psikoloji bölümünü bitirdi. Aynı üniversitede yüksek lisans ve klinik psikoloji doktorası yaptı. İngiltere'de İngilizce ve psikolojik danışmanlık eğitimleri aldı. 1994 yılından beri çevirmen ve psikolojik danışman olarak çalışıyor. Evli ve iki çocuk sahibidir.

Gülmekten Ölen Adam Vakası

© 2011, Büyüülü Fener Yayınları.

The Case of the Man Who Died Laughing

© 2010, Sacred Cow Media, Ltd.

Kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Büyüülü Fener Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Kitap editörü Zeynep Nuhoglu

Redaksiyon Bilge Ceren Şekerciler

Kapak Tasarımı Begüm Çiçekçi

Sayfa Tasarımı Mürüvet Durna

ISBN 978-975-252-123-0

1. Basım: Mart 2014

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Fatih-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

TARQUIN HALL

GÜLMERTEN ÖLEN
ADAM VAKASI

Bir Vish Puri Polisiyesi

Çeviri
Zeliha Babayiğit

tamadres.com

tamadres.com

Dođu Londra, Emerson Hastanesi
ebelerine ithaf olunur

tamadres.com

1

Kliması sonuna kadar açık, camları kapalı Ambassador'un arka koltuğuna yerleşen Vish Puri dikkatle ön camdaki çatlağa bakıyordu. Çatlak, öğleden sonra Mathura Yolu'nda hızla giden bir kamyonun tekerleğinden fırlayan bir taşın açtığı küçük bir sıyrık olarak başlamıştı. Ama cama yapıştırılan banda rağmen hızla yayılıyordu.

Delhi'nin cehennemi andıran sıcağı cama baskı yapıyor, içerideki gözüpek serin havayı alt etmeye kararlı bir şekilde camın zayıflığından faydalanmaya çalışıyordu. Dedektif derin deniz kâşifi olmanın, binlerce tonluk basıncın altındaki minik aracın çatırdadığını dinlemenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Haziran ayının o pazartesi günü, başkentte en yüksek hava sıcaklığı 44 santigrat veya 111 fahrenheit derecedi; o kadar sıcaktı ki, yollardaki asfalt meyankökü şekerlemesi gibi bükülebilir ve yapışkan hale gelmişti. O kadar sıcaktı ki, şu anda, hava karardıktan sonra bile hava insanın ciğerlerini yakıyordu.

Ama hiçbir şey, trafiğin en yoğun olduğu saatteki Delhi'nin çılgın ruhunu bastıramazdı. Puri nereye baksa sığağın, trafik homurtusunun ve egzoz dumanlarının içinde yol almaya çalışan binlerce insan görüyordu. İşçiler, hizmetkârlar ve öğrenciler kliması olmayan otobüslere dolmuştu; terli tişörtler içindeki bisiklet sürücüleri durmadan pedal çeviriyordu; üç, dört, hatta beş kişilik aileler, anneler yan koltukta, bebekler kucaklarında, daha büyük çocuklar aralarına sıkışmış halde motosikletlere binmişti.

Ve her yerde ticaret vardı. Trafiğin arasında dolaşan çocuklar buz gibi hindistancevizi parçaları ve Booker Ödüllü romanların korsan baskılarını satıyordu. Kaldırımlara karpuzlar yığılmıştı. Kötü ruhları kovmayı ve büyü bozmayı vaat eden bir *hakim*'in güçlerinin reklamını yapan el broşürleri sileceklerin altına sıkıştırılmıştı.

Puri terden kayganlaşıp parlayan yüzleri, kirliliğin içinde kırpışan gözleri, susuzluktan çatlayan dudakları seyrederken, Delhililerin, başkent in haşin ve gittikçe kötüleşen şartlarına, görünüşte teslim olmuş bir şekilde hayatlarına nasıl sabırla devam ettiklerini görüp şaşırıyordu. Bir yanı onların bu kadar ağır güçlükler karşısındaki dayanıklılıklarına, şaşırtıcı derecede iyi mizah anlayışlarına hayran olurken, diğer bir yanı da insanların her şarta uyum sağlayıp onu normal kabul etme becerilerine üzülyordu.

“Hayatta kalma içgüdüğü hem bir lütuf hem de lanet,” diye ifade ediyordu bu durumu.

Kendisi açısından bakılırsa klimaya alışmıştı. Klima olmasa en önemli özelliği olan safari takı-

mı ve Sandown şapkasıyla çok kötü görünürdü. Yazın en sıcak zamanında mümkün olduğunca içeride kalıyordu. Dışarı çıkmak kaçınılmaz olduğunda şoförü El Freni şemsiyeyle yanından yürüyor, patronunun gölgede kalmasına dikkat ediyordu. Puri ayrıca pille çalışan küçük bir el pervanesi de almıştı. Ama böyle sıcaklıklarda pervane ters bir etki yaratıyordu, yüzünü egzoz borusunun önüne koymaya benziyordu.

Yalnızca ön camın dayanması için dua ediyordu. El Freni'ni camı taktırmaya en erken yarın gönderebilirdi.

Uzun bir gece olacaktı.

Puri saatine baktı. Sekize on vardı; Fun 'N' Food Köyü'nde takasın gerçekleşmesine on dakika vardı.

"Hedef IGI köprüsüne yaklaşıyor," dedi telsizine.

Peşinde olduğu gümüş rengi Safari, Delhi'nin güneyinin kapalı kolonilerini ve lüks villalarını geçip Indira Gandhi Uluslararası Havaalanı'nın yanından geçen, genişletilmiş, üç şeritli yeni otolya yöneldi.

"Yerimdeyim, Patron," dedi, En Özel Dedektifler'in en iyi gizli ajanına ait ses. İnsanlara ad takmayı alışkanlık haline getiren Puri ona Floresan adını takmıştı, çünkü sabahları "titreşip kendine gelmesi biraz yavaş" oluyordu.

"Mükemmel," diye cevap verdi dedektif. "Kısa sürede yanında olacağız. Tabii şu lanet adam kıpırdamayı başarırsa. Tanrım, ne kadar yavaş bir araba!"

Safari'yi takip etmeye başladıklarından beri dedektif onun yavaş ilerleyişini hayretle seyredi-

yordu. Bu araç, yolda Formula 1 yarış pistindeymiş gibi ilerleyerek ağır araçların ve mazot dumanı kusan otobüslerin arasından slalom yaparak geçen diğer arabaların aksine hız sınırına uyuyordu. Yolda aynı anda iki şeridi birden kullanan ve farlarını sonuna kadar açmayan tek araç oydu. Kamyonların arkasındaki “KORNA ÇALIN LÜTFEN” yazısına rağmen kornası da sessizdi.

Safari'nin yavaş giden bir çekçeğe yol verdiğini gören Puri, “Yok artık,” diye bağırdı düş kırıklığı içinde. “Her zaman makul araba kullanmaktan yanayımdır, hız heyecan verir, ama öldürür de. Fakat bu adam bir soytarı mı ne?”

El Freni de onun kadar şaşkındı. “Bu adam araba kullanmayı nerede öğrenmiş efendim,” diye bağırdı Hintçe. “Leydilik okulunda mı?”

“Hayır, ABD’de,” diye bir kahkaha attı dedektif.

En Özel Dedektifler Şirketi'nin son müşterisi Shanmuga Sundaram Rathinasabapathy gerçekten ehliyetini Raleigh, Kuzey Carolina'dan almıştı.

Puri'nin şu anda Hindistan istihbaratında çalışan, askeri akademideki arkadaşlarından birinden almayı başardığı Rathinasabapathy'nin dosyasına göre “Sam” Rathinasapathy, Tar Heel’de doğup büyüyen bir Tamil kalp cerrahının oğluydu. Nükleer fizikçi ve MIT mezunu olan Sam, bir ay önce “Hindistan vatandaşı olmayan” karısı ve iki çocuğuyla birlikte Hindistan’a “dönmüştü.” Yeni nesil nükleer reaktör inşa eden bir Amerikan-Hindistan ortak şirketinde çalışması gerekiyordu, ama şimdiye kadar bütün zamanını bir daire kiralamaya, çocuklarını okula yazdırmaya

ve şehirde yolunu bulmaya çalışırken karşılaştığı sorunlarla ve yozlaşmış uygulamalarla uğraşarak geçirmişti.

Üç gün önce bir krizle karşılaşan Sam Rathinasabapathy, Khan Market'teki ofisinde Puri'yi görmeye gelmiş ve ona içinde bulunduğu açmazı anlatmıştı.

“Çocuklarımdan söz ediyoruz! Ben ne yapacağım? Çaresiz durumdayım!”

Dedektif ona yardım etmeyi kabul etmiş, dürüst, düzgün bir adam olan Rathinasabapathy'ye kendisiyle bağlantı kuran aracının taleplerine uymasını tavsiye etmişti.

“Bu *goonda*'ya iki lakh öde ve gerisini bana bırak,” demişti.

İlk görüşmelerinden sonra Puri, özel sekreteri Elizabeth Rani'ye, Hindistan'ın dışında büyüyen bu tiplerin saflığına duyduğu hayreti dile getirmişti. Bunlar en iyi finansal kurumlar ve çok uluslu şirketler tarafından sayıları gittikçe artan şekilde Hindistan'a gönderiliyorlardı. Onlardan önceki İngilizler gibi bunların çoğunluğu da abartılı bir lüks içinde yaşıyor, zamanlarının çoğunu hizmetçileri ve bitmek bilmeyen ishallerinden şikâyet ederek geçirdiklerinden, Hindistan'da işlerin nasıl yürüdüğü konusunda en ufak bir fikirleri bile olmuyordu.

“Bu herif işinin en iyisi olabilir, ama Hindistan'dayken tam bir budala,” demişti dedektif. “Bu durumda gereken şey deneyim ve yetenektir. Neyse ki Vish Puri kolayca ve istekli bir şekilde ikisini de sağlayabilir.”